

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 468/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SECO AUTOTRANS s.r.o.**, Jesenského 25, Martin, IČO 31 607 713, zastúpenej Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/213/2022 z 31. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 eur, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 6C/27/2020 z 20. októbra 2021 bola sťažovateľka ako žalovaná zaviazaná v lehote 15 kalendárnych dní od právoplatnosti rozsudku zaslať obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), doporučenou listovou zásielkou na adresu sídla, ako aj na mailovú adresu písomné ospravedlnenie v špecifikovanom znení. Na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/30/2022 z 26. mája 2022 bol rozsudok okresného súdu potvrdený s tým, že podľa názoru krajského súdu okresný súd vychádzal zo správne interpretovaných a aplikovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav.

3. Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka dovolání, kterého přípustnost odvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilního sporového poriadku (dále aj „CSP“), tvrdiac v ňom, že krajský súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a zároveň podľa názoru stěžovatelky rozsudok krajského soudu závisel od vyřešení právných otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte neboli vyriešené, resp. pri ktorých riešení sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu. Napadnutým uznesením bolo dovolanie stěžovatelky odmietnuté, keďže sa nezistilo, že by v danej veci išlo o taký extrémny prípad vybočenia z medzí § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva stěžovatelky na spravodlivý proces, a podľa názoru najvyššieho soudu rozsudok krajského soudu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnený, arbitrárny, resp. svojvoľný. Zároveň najvyšší súd vyhodnotil, že všeobecné súdy oboch inštancií sa nemohli odkloniť od právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí najvyššieho soudu, na ktoré stěžovatelka poukázala, pretože toto rozhodnutie po skutkovej ani právnej stránke nesúvisí s prejednávanou vecou a navyše podľa názoru najvyššieho soudu stěžovatelka v podanom dovolaní namietala skutkové (nie právne) okolnosti.

II.

Argumentácia stěžovatelky, vyjadrenie najvyššieho soudu a replika stěžovatelky

4. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho soudu podala stěžovatelka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Rozsudky okresného soudu a krajského soudu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci (či vôbec mohlo dôjsť konaním stěžovatelky k zásahu do dobrej povesti žalobkyne, resp. či žalobkyňa požívala dobrú povesť).

b) Stěžovatelka v dovolaní jasne, jednoznačne a zrozumiteľne formulovala právne otázky, ku ktorým mal najvyšší súd zaujať názor. Vyriešenie položených právnych otázok má podľa stěžovatelky význam aj z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, aby bolo jednoznačne najvyššou súdnou autoritou ustálené, za akých okolností právnická osoba môže stratiť dobrú povesť a aké správanie právnickej osoby znamená stratu jej dobrej povesti. Najvyšší súd však bez náležitého preskúmania veci dovolanie odmietol z dôvodu údajných procesných chýb dovolania, čím stěžovatelke odoprel právo na prístup k súdu a porušil právo na spravodlivý súdny proces, ktoré v tomto prípade spočíva v bezdôvodnom a arbitrárnom odopretí spravodlivosti.

c) Stěžovatelka je presvedčená, že jej dovolanie spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti, a preto nebol dôvod na jeho odmietnutie. Posúdenie otázky, či došlo k zásahu do dobrej povesti žalobkyne, je právnou, nie skutkovou otázkou. To isté platí aj pre posúdenie, či žalobkyňa požívala dobrú povesť.

5. K ústavnej sťažnosti sa na základe výzvy ústavného soudu v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyjadril najvyšší súd, ktorý uviedol, že napadnuté uznesenie podľa jeho názoru nezasahuje do základných práv a slobôd stěžovatelky, nie je arbitrárne ani ústavne neudržateľné, je dostatočne podrobné, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené, avšak rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ponechal na úvahu ústavného soudu.

6. Stěžovatelka vo svojej replike zotrvala na dôvodoch ústavnej sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania, ktoré považuje za svojvoľné, keď napriek tomu, že dovolanie spĺňalo všetky procesné náležitosti, najvyšší súd odmietol uskutočniť meritórny dovolací prieskum, čím porušil zákaz odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

8. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu ústavný súd z hľadiska ústavného posúdenia rešpektuje právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania. V prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nezasahuje do ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

9. Vychádzajúc z citovanej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je (v zásade) vo výlučnej právomoci najvyššieho súdu, a zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľky v jej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

10. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Sťažovateľka vadu zmatečnosti rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. f) CSP videla v tom, že jeho odôvodnenie je vnútorne rozporné, dostatočne neodôvodnené s absenciou vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku krajského súdu uviedol, že v jeho odôvodnení je uvedené, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov sporových strán, zodpovedanie podstatnej skutočnosti, že nepravdivé skutkové tvrdenia sťažovateľky, ktoré žalobkyňa považuje za difamačné, boli objektívne spôsobilé narušiť a ohroziť jej dobrú povesť. Krajský súd tiež uviedol, že pokiaľ sťažovateľka nevyvrátila nepravdivosť ňou uvedených tvrdení v maili z 29. júla 2019, nemohol súd inak vyhodnotiť zistený skutkový stav. Najvyšší súd nezistil ani to, že by bolo konanie na súde prvej inštancie či odvolacom súde postihnuté závažnými deficitmi v dokazovaní. Najvyšší súd tiež skonštatoval, že rozsudok krajského súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnený, arbitrárny, resp. svojvoľný, pričom pripomenul, že

dovoláním nie je v zásade možné úspešne napadnúť hodnotenie dôkazov, ale len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol, že v posudzovanej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejмый ich myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, ktorého výsledkom bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého súd z celého postoja a konania sťažovateľky považoval za preukázané, že nepravdivé skutkové tvrdenia ňou uvádzané boli objektívne spôsobilé narušiť a ohroziť dobrú povesť žalobkyne. Poukázal na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami sťažovateľky, keď k námietke, že žalobkyňa nemohla požívať dobrú povesť, krajský súd uviedol, že okresný súd sa vzhľadom na predmet žaloby zameral na skúmanie skutočnosti, či v čase zásahu požívala právnická osoba dobrú povesť, no keďže opak v konaní preukázaný nebol, túto podmienku považoval aj odvolací súd za splnenú. Zároveň k ďalšej námietke, či obsahom mailu sťažovateľky, resp. [REDACTED] st. z 29. júla 2019 boli skutkové tvrdenia alebo hodnotiace úsudky, najvyšší súd poukázal na odôvodnenia rozsudkov súdov oboch inštancií, z ktorých vyplýva, že rozlišovali medzi hodnotiacimi úsudkami a skutkovými tvrdeniami, a preto primerane zaťažili sťažovateľku bremenom preukázania pravdivosti tvrdení uvádzaných v maili z 29. júla 2019, ktorá však dôkazné bremeno v tomto smere neuniesla. K námietke spočívajúcej v nedostatočnom vysporiadaní sa s odvolacími dôvodmi sťažovateľky zo strany odvolacieho súdu, ktorými sa mala spochybníť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, najvyšší súd uviedol, že odvolací súd sa podaným odvolaním a v ňom uvedenými odvolacími dôvodmi riadne zaoberal, pričom odkázal na konkrétnu časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, z ktorého vyplýva, že sa vyjadril k odvolacím námietkam, ktoré mali pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že v danej veci nejde o namietaný prípad zmätočnosti.

11. V rámci skúmania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v ktorom sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie otázky, či obsahom mailu z 29. júla 2019 boli skutkové tvrdenia alebo hodnotiace úsudky, čím sa mal krajský súd odkloniť od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu prezentovanej v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/149/2009 z 19. septembra 2018, najvyšší súd uviedol, že v prípade uvedeného konania odvolací súd nerešpektoval výkladové hľadiská, keď najmä dôsledne nerozlišoval medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami a výroky žalovaného neposudzoval s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k nim došlo, predovšetkým so zreteľom na ich podstatu a sledovaný cieľ, čo malo za následok, že považoval za nepravdivé výroky žalovaného majúce povahu hodnotiacich úsudkov, hoci ich pravdivosť nemožno dokazovať, a teda v tomto zmysle ani hodnotiť. V prerokovávanej veci bol najvyšší súd toho názoru, že súdy oboch inštancií sa nemohli odkloniť od právnych záverov vyjadrených v už označenom rozhodnutí najvyššieho súdu, pretože v prerokovávanej veci súdy vyvodili svoje rozhodnutie z odlišných skutkových a právnych dôvodov, keď (vychádzajúc z odôvodnení oboch rozsudkov) rozlišovali medzi hodnotiacimi úsudkami a skutkovými tvrdeniami, a preto primerane zaťažili sťažovateľku bremenom preukázania pravdivosti inkriminovaného tvrdenia a bolo tak na nej, aby dôkazmi potvrdila pravdivosť obsahu mailu, čo sa však v priebehu konania nestalo. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorým sťažovateľka namietala, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorá nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, v znení „za akých okolností právnická osoba môže stratiť dobrú povesť a aké správanie právnickej osoby znamená stratu jej dobrej povesti“, najvyšší súd poukázal na to, že v rozsahu nastolenej dovolacej otázky prvoinštančný súd, ako aj odvolací súd formulovali svoje skutkové zistenia na základe vyjadrení sporových strán, výpovedí

svedkov, vykonaného dokazovania tak, že považovali za preukázané, že nepravdivé skutkové tvrdenia uvádzané sťažovateľkou boli objektívne spôsobilé narušiť a ohroziť dobrú povesť žalobkyne. Najvyšší súd zaujal názor, že právne významné okolnosti, z ktorých vychádzalo rozhodnutie odvolacieho súdu, záviseli od skutkového substrátu, ktorého individuálny obsah limitoval aj záver o tom, či sťažovateľka relevantným spôsobom preukázala, že jej tvrdenia o žalobkyňu sú pravdivé, a preto najvyšší súd vyhodnotil, že odpoveď na formulovanú dovoláciu otázku je závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Najvyšší súd objasnil, že sťažovateľka síce v danom prípade vo väzbe na § 421 ods. 1 písm. b) CSP argumentuje nesprávnym právnym posúdením, avšak len v tom zmysle, že ak by jej tvrdenia uvedené v predmetnom maili sa ukázali ako pravdivé a súd by ich vyhodnotil inak, nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu, teda k záveru, že uniesla dôkazné bremeno. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, v zmysle ktorého namietané údaje v maili sú nepravdivé, difamačného charakteru a spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby, dovolaním sú takto namietnuté skutkové (nie právne) okolnosti, čo robí dovolanie sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP neprípustným.

12. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľky podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede. Z hľadiska zachovania ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľky je pritom podstatné, že najvyšší súd svoj názor náležite odôvodnil – jeho odôvodnenie je logické, založené na racionálnych úvahách a netrpí vnútornou rozpornosťou. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľky vo vzťahu k všetkým trom uplatneným dovolacím dôvodom, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil.

13. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania, majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov považuje ústavný súd za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

14. V danom prípade už krajský súd v napadnutom rozsudku (bod 5) poukázal na to, že vzhľadom na predmet žaloby sa okresný súd zaoberal tým, či v čase zásahu požívala žalobkyňa dobrú povesť a keďže opak v konaní preukázaný nebol, túto podmienku považoval súd prvej inštancie za splnenú. Ďalej sa okresný súd zaoberal tým, či list [REDACTED] ako štatutára sťažovateľky bol spôsobilý svojím obsahom zasiahnuť a narušiť alebo ohroziť dobrú povesť žalobkyne, pričom dospel k záveru, že tvrdenia sťažovateľky uvedené v predmetnom liste (maili) sú nepravdivé. Bolo potvrdené, že žalobkyňa vykonávala tzv. preaudit systému manažérstva na základe riadnej zmluvy uzatvorenej so sťažovateľkou, pričom sťažovateľka za poskytnuté služby pravidelne uhrádzala aj žalobkyňou vystavené faktúry. Žalobkyňa, resp. jej štatutárny zástupca tak získali informácie o sťažovateľke v rámci činností o vykonaní preauditu, a preto nemôže ísť o zneužitie informácií o sťažovateľke a „priživení sa“ na recertifikačnom audite. Keďže pravdivosť tvrdení v maili

z 29. júla 2019 sa nepreukázala a išlo o vyjadrenia, ktoré boli spôsobilé u žalobkyne i jej obchodných partnerov vyvolať spochybnenie jej dobrej povesti, a keďže sťažovateľka odmietla dobrovoľne vykonať nápravu, odvolací súd považoval požadované ospravedlnenie za primerané vyvolanému zásahu.

15. Z uvedeného je tak zrejmé, že sťažovateľka neuniesla vo vzťahu k svojmu argumentu o absencii dobrej povesti žalobkyne a pravdivosti vyjadrení obsiahnutých v dotknutom maili dôkazné bremeno, čoho procesným následkom je nepreukázanie skutkových okolností, ktoré by svedčili o neexistencii neoprávneného zásahu do práva na ochranu dobrej povesti. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na okolnosť, že každá strana nesie dôkazné bremeno týkajúce sa tých skutkových predpokladov, ktoré sú pre ňu priaznivé z pohľadu právnej normy, ktorej účinkov sa v sporovom súdnom konaní domáha. Z uvedeného potom možno urobiť záver, podľa ktorého strana, ktorá sa domáha určitých právnych následkov, poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu *non liquet* (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (I. ÚS 24/2019).

16. V dovolacom konaní sťažovateľky tak nešlo o preskúmanie právneho hodnotenia nesporného skutkového stavu, aj keď sa to tak z formulácie otázok v podanom dovolaní môže javiť. Z priebehu konania, ako aj vykonaného dokazovania vyplýva, že okresný súd, ako aj krajský súd sťažovateľku upovedomili o tom, že nevyvrátila nepravdivosť ňou uvedených skutkových tvrdení v maili z 29. júla 2019 a nepreukázala svoje tvrdenia o absencii dobrej povesti žalobkyne.

17. Skutková otázka súvisí so zisťovaním skutkového stavu a súvisí s ustálením toho, čo sa stalo. Na druhej strane úvahy súdu o tom, ako zistený skutkový stav právne posúdiť, aký právny záver zo skutkového stavu vyvodiť a pod akú normu ho podradiť, je právnym posúdením. Vo veci sťažovateľky krajský súd prijal skutkový záver, že sťažovateľkou v inkriminovanom maili uvádzané skutkové tvrdenia sú nepravdivé, čo, vyhodnotiac ich objektívnu spôsobilosť narušiť alebo ohroziť dobrú povesť právnickej osoby, viedlo k prijatiu právneho záveru o neoprávnenom zásahu sťažovateľky do práva žalobkyne na ochranu dobrej povesti a priznaní ňou požadovanej satisfakcie vo forme písomného ospravedlnenia. V danom prípade teda sťažovateľka podaným dovolaním rozporuje to, čo sa stalo, teda skutkové zistenia.

18. Úvaha najvyššieho súdu, že sťažovateľka sa podaným dovolaním domáha preskúmania otázky, ktorá má skutkovú povahu, je tak na mieste. Pokiaľ za uvedených okolností najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. f) CSP ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, je takýto právny záver plne akceptovateľný a ústavne udržateľný.

19. Neexistuje tak ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2024

Peter Molnár
predseda senátu